

KRONIEK

hij ons iets wijzer? Toomelooze heerschzucht, die volgens een beperkt schema optreedt, is een contradictio.

„Daarna groette hij afgemeten, knikte haar hartelijk toe, als een geestelijke op ziekenbezoek, of als een medicus die niet geheel onverschillig blijft voor de charme van zijn patiënte” (pag. 148). Wanneer we die geestelijke op ziekenbezoek weglaten is de vergelijking uitstekend, maar die geestelijke stuurt alles in de war.

„Steeds hoorde ik voor mij uit haar voetstappen, als evenveel stervende en opnieuw geboren wordende stemmen: een repeteerend kinderkoor, dat zijn dirigent verloren heeft” (pag. 254). Zijn die voetstappen voor ons nu ook maar iets duidelijker geworden door het gebazel na de eerste komma? Hoeveel lezers zouden er ooit een kinderkoor hebben hooren repeteeren? En nog wel een dat zijn dirigent verloren heeft!

Tot slot een bijzonder fraai stijlbloempje:

„Op een avond toen de Laura's, Anna's, etc. hem door den geest spookten als evenveel ontzielde marionetten, waardoor hij eerst zijn gaste met voorgewende impotentie had verward en met in afwezig-klinkende, niettemin in opzettelijk preciesen toon gehouden gesprekken tot verdoofd-wordens toe had verveeld, — en waardoor hij de rondwarende dienstmaagd die, als ware zij in ontelbare slijmerige vlokken verdeeld deze vertrekken tot in alle hoeken vulde — boordevol vulde, met ruwe, elkaar tegensprekende bevelen opjoeg, zoodat zij, als een ten deele verlamd huisdier door de ruimte's hinkte, verliet hij den toren” (pag. 157). En van zulke langademige en slordige zinnen wemelt het boek!

K. van der Geest, *Wrakhout*. H. P. Leopold's Uitg.-Mij, N.V., Den Haag.

Na *Blauwbaard en Octopus* is *Wrakhout* van K. van der Geest een herademing. De rustige en evenwichtige zinsbouw van dezen auteur maakt het lezen van dit verhaal tot een ontspanning. Het is een roman voor lange winteravonden, die ons verplaatst in de sfeer van de afgelegen waddeneilanden, waar het leven zich in de eenzaamheid van zee, zand en lucht, zuiverder, primitiever en misschien ook wel dramatischer voordoet. Als een stuk wrakhout belandt een zeeman, na jarenlange afwezigheid, weer op zijn geboorte-eiland, waar men hem echter nauwelijks accepteert en hem vijandig behandelt. Voor de dorpsgenooten is hij een vreemde indringer en hun afwijzende houding doet hem verkwijnen, vereenzamen en steeds meer aan den drank geraken. In een dronken bui vermoordt hij een van hen, dien hij onder zijn huis begraaft. Hij biecht zijn daad aan den dominee, maar dat bevrijdt hem slechts ten deele van een kwellend schuldgevoel. Als op een stormachtigen nacht een schip bij het eiland strandt en hij met enkele moedige mannen in de reddingboot bij noodweer is uitgevaren, offert hij zich op om een der mannen, die overboord is geslagen, te redden. Hij komt daarbij jammerlijk om het leven en wordt den volgenden dag gevonden tusschen stukken aangespoeld wrakhout. Van der Geest weet dit op een innemende wijze te vertellen, waarbij de merkwaardig zuivere en sobere taal opvalt. Door de misschien wat al te groote soberheid wordt een en ander nogal schetsmatig weergegeven en is de psychologie niet overal verantwoord. Vooral de dominee komt 'n het verhaal niet tot leven,